

POSTANOWIENIE

27 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi M.W. i W.W. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 13 marca 2024 r., VI ACa 21/23 (VI WSC 130/24),
wydanego w sprawie z powództwa M.W. i W.W.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,

I. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**II. oddala wniosek o zasądzenie kosztów postępowania
wywołanego skargą.**

a.w.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 października 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, że bliżej oznaczona umowa o kredyt hipoteczny waloryzowany kursem CHF z 8 sierpnia 2008 r. zawarta pomiędzy Bankiem1 spółką akcyjną w W. (obecnie Bankiem spółką akcyjną w W.) a W.W. i M.W. jest nieważna (pkt 1), ustalił, że bliżej oznaczona umowa o kredyt hipoteczny waloryzowany kursem CHF z 22 października 2008 r. zawarta pomiędzy tymi samymi stronami jest nieważna (pkt 2), zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę bliżej określoną kwotę z

odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 lipca 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 3), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 4) i ustalił, że powodowie ulegli tylko co do nieznacznej części swych żądań, w związku z tym pozwany winien ponieść 100% kosztów procesu, zaś szczegółowe wyliczenie tychże kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu (pkt 5).

Wyrokiem z 13 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił wniesione przez powodów i pozwanego apelacje (pkt I) i zniósł pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego (pkt II).

Powodowie wnieśli od powyższego wyroku skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zaskarżając wyrok w części, w zakresie, w którym Sąd Apelacyjny oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Skarżący wskazali, że skargę opierają na podstawie naruszenia prawa materialnego, polegającego na oczywiście błędnej wykładni art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz art. 476 k.c. Wskazali na niezgodność wyroku z powołanymi przepisami, a także, że poprzez oddalenie apelacji została im wyrządzona szkoda w wysokości 39 548,03 zł, gdyż oddalone roszczenie o zasądzone odsetek ustawowych za opóźnienie miało właśnie taką wartość. Skarżący zaznaczyli też, że wzruszenie zaskarżonego wyroku nie było ani nie jest możliwe ze względu na niższą niż 50 000 złotych wartość przedmiotu zaskarżenia. Skarżący wnieśli o stwierdzenie, że wyrok Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części jest niezgodny z prawem.

W uzasadnieniu podali, że Sąd dokonał błędnej wykładni i niewłaściwie zastosował powołane przepisy, przyjmując, że konsument może żądać odsetek za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia dopiero od momentu definitywnego zrzeczenia się możliwości kontynuowania umowy i wyrażenia woli zwrotu na swoją rzecz spełnionego świadczenia. Podali też, że „zgodnie z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie należne są od daty wezwania do spełnienia świadczenia. W realiach niniejszej sprawy powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty w dniu 28 sierpnia 2015 r. Wezwanie to doręczono pozwanemu w dniu 31 sierpnia 2015 r. Pozwany nie

spełnił żądania powoda w terminie, który upłynął bezskutecznie w dniu 14 września 2015 r.”.

Pozwany wniósł wyłącznie o oddalenie skargi jako pozbawionej uzasadnionych podstaw i o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma postawione przez ustawodawcę wysokie wymagania formalne i merytoryczne, określone precyzyjnie w art. 424⁵ k.p.c. W § 1 wskazanego przepisu wymienione są konstrukcyjne elementy skargi, których niespełnienie prowadzi do odrzucenia skargi *a limine* (postanowienie SN z 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest instrumentem umożliwiającym uzyskanie prejudykatu do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej ze względu na szkodę, którą wynika dla niego z naruszającego prawo rozstrzygnięcia co do meritum sprawy, nie zaś za szkodę, którą miałby ponieść na skutek uchybień prawu procesowemu mających miejsce w postępowaniu prowadzącym do wydania takiego orzeczenia.

Chociaż skarżący spełnili wymogi formalne przewidziane normami k.p.c. odnoszącymi się do konstrukcji skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, Sąd Najwyższy przyjął, że ocena wskazanych podstaw skargi nie prowadzi do wniosku, iż wyknięte naruszenia rzeczywiście miały miejsce.

Porównanie treści uzasadnień wyroków Sądów *meriti* z treścią skargi, w kontekście art. 481 § 1 k.c. i 455 k.c. pozwala na pozbawione wątpliwości stwierdzenie, że wbrew subiektywnym przekonaniom skarżących nie naruszyły one wyżej wymienionych przepisów prawa.

Sądy obu instancji zawarły w swych orzeczeniach przecież jasne stanowisko, odnoszące się do wytkniętych przez skarżących kwestii. Skarżący w treści pozwu wszakże sformułowali żądanie o zasądzenie odsetek oparte o twierdzenie, że wezwanie do zapłaty, datowane na 28 sierpnia 2015 r., zaktualizowało możliwość dochodzenia odsetek za określony w pozwie okres, lecz ich stanowisko należy ocenić jako błędne. Mianowicie, za podstawę roszczenia o zapłatę bliżej określonej kwoty wskazywali wówczas skarżący „drastyczne obniżenie stopy życiowej oraz narażenie na ciągły stres”. Domagali się więc wprost odszkodowania, nie formułując jeszcze żądania o zwrot świadczenia spełnionego wskutek wykonywania nieważnej umowy. Tym samym niewłaściwym byłoby przydanie pierwotnemu oświadczeniu o ściśle skonkretyzowanej przez samych powodów treści odmiennego znaczenia. Znaczenia, które zostało ukształtowane dopiero w toku wytoczonego przez nich procesu przy uwzględnieniu dynamicznie kształtującej się linii orzeczniczej, którego jednak treść dokumentu z 2015 r. nie posiadała.

To wszystko poprowadziło Sąd Najwyższy do stwierdzenia, że podnoszona przez skarżących niezgodność orzeczenia nie tylko nie miała charakteru kwalifikowanego, elementarnego i oczywistego, lecz przede wszystkim w ogóle nie miała w niniejszej sprawie miejsca, skoro wyrażała jedynie krytykę oceny prawnej wypowiedzianej przez Sądy *meriti* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2018 r., III CNP 30/17).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt I sentencji postanowienia. O kosztach Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt II sentencji postanowienia, uwzględniając to, że pozwany nie spostrzegł, że istnieją podstawy do odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania a domagał się jedynie jej oddalenia.

a.w.

[a.ł]

